

Bratislav Ljubišić

PROLEĆNA IZLOŽBA

Umetnički paviljon Cvijeta Zuzorić, 12. IV – 12. V 2005.

Nagrada po pravilu ne određuje značaj i veličinu laureata. Ona je vid shvatanja grupe ljudi koji se rukovodi svojim kriterijumima. Da li su opravdani, da li je baš to najznačajnije u jednoj godini, u produkciji kada veliki broj konkuriše za priznanja? Da se podsetimo: u vremenu kada se proglašava smrt umetnosti, kada jedna zvanična i autoritativna ustanova smatra kako je klasično poimanje umetnosti najblaže rečeno obična igrarija, baviti se i organizovati manifestacije koje imaju za cilj da se unapredi

nešto postojeće pripada herojskom ponašanju. I zato treba u svakom slučaju biti blagonaklon prema izlagačima i naročito prema nagrađenima. A nagrade su pripale: Zlatna paleta Jeleni Minić. Zlatno dleto Đorđu Arnautu, Zlatna igla Dimitriju Peciću i nagrada iz oblasti proširenih medija Vesni Tokin. Dodeljene su i dve pohvale Nini Todorović i Zoranu Kuzmanoviću. Ostvarenje Jelene Minić je na granici klasičnog poimanja slike. Ona je i reljef sačinjen od peska dakle, neka vrsta instalacije, ali ima i elemente realnih predmeta koji su posejani po nanesejnoj peščanoj površini. Delo je multi disciplinarno i zadovoljava kriterije onih koji od umetnosti traže da je iz ovog veka. Skulptura Đorđa Arnauta je svakako vredna pažnje. Reč je o ozbiljnom vajararu koji svakom novom predstavljanju daruje poneko otkriće. Tako je i ovoga puta: u

pitanju je izvanredna realizacija ideje što svakako nije moglo da prođe nezapaženo. Dimitrije Pecić je u tehnici drvorez ostvario delo koje pleni svojom osnovnom likovnošću. Reč je o intimnom doživljaju Dunava koji ima sve oblike tzv. Beogradske škole grafike, dakle u pitanju je slikovnost. Vesna Tokin istražuje mogućnosti novih medija i u tome očigledno nailazi na razumevanje drugih, naročito ovogodišnjeg žirija. Naravno, da sam se ja pitao sve bi bilo drugačije. Meni ne bi bez nagrade ostali Radomir Branislavljević za skulpturu, Anamarija Vartabedijan za crtež u kombinovanoj tehnici,

Selma Đučizarević za sliku, Marija Kauzlarić za kolaž, Miodrag Mlađović za grafiku, tehnika suva igla, Vojislava Tanasijević za sliku. Time bi mišljenje onih što smatraju da je klasično poimanje likovne umetnosti mrtvo – bilo uzdrmano. I naravno ostajem pomalo zbunjen činjenicom da je Srđan Đile Marković bio istovremeno i izlagač i član žirija! Dosta neobična pojava inače karakteristična za antologičare koji nikako ne propuštaju priliku da se udruže sa nekima drugima. Sve u svemu, zanimljiva izložba koja nosi pečat vremena u kojem je organizovana. A to tako treba da bude.